

БУРСАЦЬКИЙ УЗВІЗ

№1 (40), квітень 2018 року

МІЖНАРОДНІ НАУКОВІ КОНФЕРЕНЦІЇ

Дні науки в Академії культури

Наприкінці квітня в Харківській державній академії культури відбулася щорічна *Всеукраїнська науково-теоретична конференція молодих учених «Культура та інформаційне суспільство ХХІ століття»*. Науковий захід традиційно проводився під патронатом ректора ХДАК **Василя Миколайовича Шейка** – доктора історичних наук, професора, дійсного члена Національної академії мистецтв України, заслуженого діяча мистецтв України, дійсного члена Міжнародної академії інформатизації при ООН.

У роботі конференції взяли участь доктори наук, кандидати наук, викладачі, вчителі, наукові співробітники, докторанти, аспіранти, магістри, студенти з різних регіонів України та зарубіжжя. Серед учасників – представники дев'яти міст: Києва, Запоріжжя, Полтави, Одеси, Черкас, Вінниці, Мелітополя (Запорізька область), Маріуполя (Донецька область) та Сєвєродонецька (Луганська область). Звичайно, були заявлені й доповіді науковців із різних вишів Харкова. До того ж конференція стимулювала активний розвиток наукової комунікації з представниками Білорусі.

Пленарне засідання

Пленарне засідання з вітальним словом відкрила науковий натхненник й організатор усіх конференцій і форумів ХДАК – **Наталя Миколаївна Кушнарєнко**, доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник культури України, проректор із наукової роботи.

Тематика доповідей пленарного засідання охоплювала широкий спектр сучасного наукового дискурсу. Усі доповідачі підготували надзвичайно цікаві й інформативні дослідницькі матеріали, які супроводжувалися мультимедійними презентаціями й торкалися актуальних проблем у контексті культурологічної, мистецтвознавчої та соціокомунікативної сфер, зокрема висвітлювалися питання щодо семантики культури та її різновидів; спе-

цифіки аудіовізуального мистецтва; особливостей збереження пам'яток культури України; осмислення новітніх прикладних галузей музикознавства; дослідження інформаційних технологій забезпечення освітніх процесів тощо.

Свій неповторний колорит мали як виступи досвідчених учених, так і науковців, які роблять лише перші кроки на науковій ниві. Доповідь *«Культура як один із напрямів соціальної відповідальності ділових кіл: уроки історії та стратегії розвитку»* доктора історичних наук, доцента ХДАК **І. О. Шандри** викликала жваву дискусію щодо питання меценатства кінця ХІХ – початку ХХ ст. та його конкретних проявів на території України. Дослідниця висвітлювала маловідомі факти з історії розвитку означеного феномена й проаналізувала такі його аспекти, як: освітній та медичний напрями, виставкова й культурно-просвітницька діяльність і фінансова підтримка підприємців.

Доповідь *«Культура як соціальне конструювання»* доктора філософських наук, професора ХДАК **А.П.Артемєнка** зацентрувала увагу на питанні віртуалізації масової та політичної культур і соціокультурної реальності як такої. Дослідник висловив своє занепокоєння підміною на сучасному етапі культурних семіотичних моделей стереотипами або технологічними ефектами. У контексті заданої теми науковець звернувся до одного з діалогів Платона, в якому висвітлюється питання прекрасного й доводиться вся його складність.

Завдяки доповіді кандидата культурології, доцента ХДАК **Н. Є. Шолухо** всі присутні змогли детально осмислити феномен жіночої тілесності крізь призму візуальної культури, зокрема документального фото у творчості американських фотографів другої половини ХХ століття – Сьюзен Зонтаг та Діани Арбус.

(Продовження на стор.2)

Обґрунтовуючи актуальність теми, **Н. Є. Шолуха** тлумачить тілесність як носій соціальних та культурно-історичних цінностей та наводить приклади з культури ефіопських, тибетських та амазонських племен. Окреме місце у своїй доповіді дослідниця приділила питанню рівності прав жінок у відображенні власної тілесності в контексті сучасної візуальної культури.

Доповідь на тему «*Спортивно-художнє дійство в культурологічній парадигмі*» надзвичайно яскраво презентувала аспірантка ХДАК **І. О. Машенко**. Всесвітні фестивалі молоді й студентів, олімпіади, спартакіади, воєнно-фізкультурні паради – усі ці заходи, як цілком слушно зазначила дослідниця, характеризуються масштабістю, синтезом сольних, групових і масових вправ, наявністю елементів театралізації, залученням технічних засобів режисури масових свят і цілісною художньою образністю, у чому всі присутні змогли переконатися, спостерігаючи за різнобарвними кадрами на мультимедійному проекторі. Доповідач детально осмислила й знаково-семантичні коди спортивно-художніх дійств, зокрема символи фестивалів та їх візуалізацію.

Грунтовне дослідження серії романів-бестселерів «Гаррі Поттер» Дж.Роулінг та їх екранізацій здійснила студентка ХДАК **А. В. Посашкова**. У своїй доповіді авторка зосередила увагу на деяких героях, які були видозмінені в однойменних екранізаціях або взагалі вилучені з них. Це, на думку дослідниці, було зумовлено не лише режисерським поглядом на картину, а й власне специфікою аудіовізуального мистецтва: адже якби певні герої були б із точністю відтворені на екрані, фільми не відповідали б віковій аудиторії глядачів і жанру фентезі. Для підтвердження власних міркувань студентка продемонструвала відповідні відеоривки й дійшла висновків, що аудіовізуальне мистецтво має значно більший вплив на психіку глядачів, аніж літературне.

«*Микола Федотович Біляшівський і збереження культурної спадщини Княжої гори*» – такою була тема доповіді нашого гостя – аспіранта Київського національного університету культури і мистецтв **А. В. Москаленка**. Знайомство з науковими інтересами видатного етнографа та археолога кінця XIX століття дозволило відкрити кожному слухачеві загадковій світі давніх культур – епохи бронзи (III – II тис. до н. е.), ранньослов'янського часу (V – IX ст.) та доби Київської Русі (XII – перш. пол. XIII ст.). Молодого науковця зацікавив передусім внесок М. Ф. Біляшівського в музеєфікацію пам'яток культури давніх часів, які були виявлені ним під час археологічних розкопок 1891 – 1892 років на території давньоруського городища X – XIII ст. на Княжій горі (поблизу м. Канева). Серед цінних знахідок були і знаряддя праці, і предмети побуту, і зброя, і прикраси, і речі символічного та релігійного значення.

Серед доповідачів-гостей була й студентка Одеської національної музичної академії імені А. В. Нежданової **В. Г. Бойчук**, яка детально дослідила актуальний на сьогодні феномен звукової терапії. Зв'язок між музикою та медициною, за словами авторки доповіді, дуже тісний: звуки сакральних інструментів, зокрема гонгу й тибетської чаші, можуть мати або благотворний, або руйнівний вплив на тонкі регуляторні процеси в організмі людини. Досліджуючи генезу звукової терапії, дослідниця зазначила, що зв'язок музики й медицини встановили ще філософи Стародавньої Греції, утім ґрунтовні наукові дослідження цього феномена були здійснені тільки в XX ст.

Завітала в гості до нашої академії також студентка Полтавського коледжу нафти і газу Полтавського національного технічного університету ім. Ю. Кондратюка **К. О. Чумак**. Об'єктом її наукового дослідження стало

дистанційне навчання, зокрема в цікавому форматі було представлено низку його переваг (оперативність, зручність, доступність, об'єктивність оцінювання) та недоліків (брак студентської самодисципліни та мотивації, відсутність розвитку комунікабельності тощо).

Секційні засідання

У програмі конференції на 15-ти секціях було заявлено понад 300 доповідей із актуальних питань розвитку культурології; соціальних комунікацій; менеджменту та туризму; хореографічного, музичного, театрального й аудіовізуального мистецтв. Про хід роботи на заключному пленарному засіданні звітували голови й секретарі секцій. Пропонуємо ознайомитися з деякими звітами.

Секція

«Проблеми розвитку аудіовізуального мистецтва та виробництва в інформаційному суспільстві»

На секцію було подано понад 20 робіт. Проблемно-тематичним діапазоном доповідей були передусім телебачення, медіа-простір і кінематограф. Увагу аудиторії привернули теми, присвячені екранізації літературних творів, ролі спецефектів у виразній системі телесеріалів, гібридизації жанрів «неонуар», кіномови у фільмах «Догма-95», використанню product placement у кінематографі, застосуванню операторських прийомів у музичних кліпах, медіаконвергенції телебачення та інтернету, відеоблогінгу та феномену влогів lifestyle. У ході обговорення доповідей відбулася жвава дискусія, в якій брали участь завідувачі кафедр, викладачі та студенти факультету. Кращих доповідачів (Олександра Мухіна, Олену Хінчик та Олександра Чернобая) нагороджено дипломами за активну участь у роботі конференції.

Чернобай О. В., магістр ХДАК, секретар секції

Секція

«Музейна справа та охорона пам'яток історії та культури в контексті новітніх інформаційних технологій»

Цьогоріч музейна секція вийшла на міжнародний рівень завдяки доповіді Казаніної В.Ю., аспірантки Білоруського державного університету культури та мистецтв. Активну участь у роботі конференції взяли і музейні співробітники: Чергик Н. Ю. (старший науковий співробітник відділу науково-експозиційної роботи Національного заповідника «Хортиця»), Фененко А. О. (аспірант ХДАК та працівник Харківського історичного музею), Держинська Л. О. (магістр ХДАК та директор музею при Новокраматорському машинобудівному заводі). Найцікавіші теми, що викликали жваву дискусію, були присвячені створенню експозиції на території заповідника «Хортиця», роботі живого музею-заводу та особливостям його експозиції, створенню віртуальних музеїв тощо.

Бірьова О. Ю.,

канд. іст. наук, ст. викл. ХДАК, голова секції

Секція

«Філософські та соціально-політичні виміри сучасного суспільства»

Тематичний діапазон доповідей, що були заслухані та обговорені на засіданні секції, відповідав широкій тематиці її назви – від академічних тем історії філософії, філософії мистецтва до філософської рефлексії щодо «покоління Z», яке виросло з гаджетами в руках і феномену веб-серіалів. Найбільш ґрунтовними за змістом, дискусійними за внутрішньою логікою та експресивними за манерою викладення стали дві доповіді, які було вирішено нагородити дипломами. Серед дипломантів – Петро Радзіх, магістр Луганської державної академії культури і мистецтв (м. Київ), який академічно виважено та ерудовано презентував тематично оригінальну доповідь («Філософська рефлексія психотипу автострукції на прикладі постатей К'єркегора та Гамлета») і продемонстрував глибокі систематичні знання під час її обговорення. Кращим із кращих був й Денис Берездецький, студент ф-ту культурології ХДАК, який здійснив у доповіді («Проблема тілесності у веб-серіалі») філософсько-культурологічну рецепцію свого бакалаврського дослідження, в якому висвітлив явище серіалу з позицій соціокультурного, аксіологічного, антропологічного, семантичного, біологічного вимірів.

Шолуха Н. Є.,

канд. культурології, доц. ХДАК, голова секції

Круглий стіл

«Видатні харків'яни та інтелектуальна еліта Харкова»

Традиційно в межах усеукраїнської конференції проводився круглий стіл «Видатні харків'яни та інтелектуальна еліта Харкова», покликаний сприяти поширенню інформації про історію нашого міста; науковий, культурний і професійний внесок відомих харків'ян у розвиток першої столиці України. Цього року модератором круглого столу став **Андрій Федорович Парамонов** – український краєзнавець і журналіст, засновник і директор харківського приватного музею-садиби. У центрі уваги молодих науковців були **Стефан Таранушенко** (мистецтвознавець, історик архітектури, музейний діяч); **Леонід Тарабарин** (актор театру та кіно, театральний педагог і народний артист СРСР); **Альфред Федецький** (видатний фотограф XIX ст., один із перших кінематографістів Російської імперії); **Олексій Бекетов** (академік, доктор архітектури, заслужений діяч мистецтв Української РСР, автор понад 20 архітектурних шедеврів у стилі класики й модерну; **Микола Барабашов** (видатний астроном, засновник харківської школи планетології, академік АН УРСР); **Юрій Кнорозов** (історик, етнолог і лінгвіст, засновник радянської школи майяністики), а також видатні особистості харківської географічної школи.

У засіданні круглого столу взяли участь студенти й викладачі академії, а також гості конференції з інших регіонів України. Найбільшу увагу слухачької аудиторії привернула доповідь модератора **Андрія Федоровича Парамонова** – «**Стефан Таранушенко – консерватор часу**», у ході якої він довів внесок харківського історика архітектури в культурний розвиток Слобожанщини початку 19 століття, надав переконливі твердження щодо актуальності збереження історичних пам'яток Харкова та історії у цілому. Дякуємо Андрієві Федоровичу за творче натхнення й поради щодо подальших пошуків і відкриттів на науковій ниві!

III фестиваль

українсько-китайського мистецтва

«Діалог культур»

У межах конференції цього року відбулася урочиста подія – фестиваль українсько-китайського мистецтва «Діалог культур», на якому були присутні I-й і III-й секретарі посольства Китаю в Україні. Організаторами заходу від академії були викладачі кафедри режисури факультету театального мистецтва, зокрема **О.Ю. Лачко**. У програмі були представлені вокальні, танцювальні та інструментальні номери студентів КНР з різних вишів Харкова, а також студентів і колективів Харківської державної академії культури. Підтримати учасників фестивалю прийшли делегації з різних навчальних закладів нашого міста. Святкове дійство дозволило гостям і учасникам конференції відчувати взаємопроникнення культур України й Китаю, отримати нові знайомства, позитивні враження та в цілому отримати естетичне задоволення від мистецтва!

P.S. Французький письменник Оноре де Бальзак говорив, що «ключем до всякої науки є знак питання», тож оргкомітет конференції бажає молодим науковцям ставити багато запитань на шляху свого творчого та освітнього розвитку, шукати відповіді та знаходити їх! Наукових успіхів та нових досягнень!

О. О. Косачова,

канд. наук із соц. комунікацій, ст. викл.,
заст. декана ф-ту кіно-, телемистецтва ХДАК,
голова НТСА ХДАК

Выпускник ГОРДЕЕВА – это звучит гордо!

Я и мои одноклассники благодарим судьбу за то, что все каким-то образом оказались в одно время в одном месте. Так сложилась судьба, что мы попали на курс к Сергею Ивановичу в 2004 году, и с этого началась интересная история для 14 молодых людей, которые сегодня живут в разных городах и странах, но не перестают поддерживать дружеские отношения.

Ступая каждый год на шаг дальше от нашей мастерской, мы не уходим, а лишь приближаем осознание некоторых уроков, которые подарила нам юность. Приходит понимание тех слов, которые нам пытались донести на парах режиссуры, и многое становится яснее: начинаешь смотреть на все со стороны и часто понимаешь, что ты копируешь модель поведения своего Учителя. А модель у нас была довольно жесткая, холеристичная, в чем-то даже грубая, но точно действенная. Каждый привнес в нее свои штрихи, но когда нам доводится бывать рядом с одноклассниками во время творческого постановочного процесса, мы четко понимаем: в каждом из нас сидит «маленький Гордеев».

Какие же уроки мы вынесли за пять студенческих лет, что сохранилось в памяти глубоко и надолго?

Урок первый:

«Не прекращай работать над собой!»

Пары с утра до обеда, после обеда – индивидуальные занятия, а после них – ночные написания постановочных планов. Мучительные поиски картин для этюдов по живописи, рассказов для инсценировок, а потом – внезапные идеи и воплощения любимых спектаклей «Зачарована Десна» и «ПРК или те, кого видно в темноте». Иногда кажется, что мы не учились, а попросту работали сутки напролет. Да что там, мы жили в академии, в седьмой квартире одной семьей. Но несмотря ни на что, нам было весело, иногда даже до слез. И только спустя годы понимаешь, что та школа трудолюбия, которую успешно закончил в академии, не закончилась, а поселилась в тебе. Ты уже не можешь и не хочешь, и не умеешь по-другому. Ты выкладываешься «на все 100» всегда и везде. И ты благодарен за это своему Учителю. А когда приходишь на новую работу или в новый проект, то с гордостью говоришь: «Я – выпускник Гордеева», – и тебя уважают, ибо все знают, что «гордеевцы» – трудолюбивы, фанатики своего дела, готовые «пахать» на благо будущего дитя!

Урок второй:

«Режиссер – это не мышка...»

Нас учили, что режиссера должно быть «видно и слышно», именно поэтому в мастерской никогда не было тихо, иногда к нам даже приходили ругаться из соседних аудиторий, тишину которых мы нарушали своим творческим напором. И действительно, о выпускниках Сергея Ивановича говорят, их знают, это можно сказать о каждом курсе, оставившем след и в Харькове, и далеко за его пределами.

Мы любим и умеем рассказывать о себе, мы не боимся подойти и познакомиться первыми, мы находим знакомых в любой точке мира, и за это все мы благодарим нашу мастерскую. Бесспорно, у каждого это проявляется по-своему, кто-то занимается бизнесом, кто-то семьей, но то, что нас «слышно и видно» – это бесспорно!!!

Урок третий: «Режиссер – это ...»

Режиссер – это педагог, актер, гример, театровед, научный работник, художник-сценограф, постановщик, звукорежиссер, светотехник, бухгалтер, оратор... Будучи студентами, нам пришлось научиться всему, чем в последствии надо управлять и руководить. Нам говорили так: «Первые 50 лет трудно, а потом... ещё труднее!» Сложно не согласиться с этим, хотя во время учебы нам казалось, что это было трудно. А сейчас каждый с уверенностью готов вернуться и еще раз пережить эти трудности, ведь они преодолевались легче, потому что мы были вместе. Так, например, все выпускники Сергея Ивановича знают, что во время учебы нам нельзя было работать где-то или заниматься чем-то еще, кроме режиссуры, но мы продолжали это делать (тайно, конечно). Но в свое оправдание хотим сказать, что, работая в ночных клубах и ресторанах, на корпоративах и прочих подработках, мы старались оттуда «тащить все в семью». Однажды для постановки новогоднего представления мы взяли из одного ночного клуба диджейский пульт, так как хотели, чтобы у нас все было самое лучшее. И мы все делали для этого. Наш мастер всегда говорил, что режиссер должен быть победителем во всем, чтобы обязательно в конце мог сказать себе: «Я сделал все, что мог!» На четвертом курсе, когда мы ставили конкурс-развлекательную программу «Мисс Академия», пришел Сергей Иванович, посмотрел прогон и сказал, что премьера переносится. В это было трудно поверить – заявлена афиша, все артисты готовились к этому дню, но постановка была сыровата. И у нас не было выбора, кроме как сделать все, что в наших силах, чтобы все получилось. Показ состоялся через 5 дней, он был успешный, чистый, ведь мы сделали все, что могли. Так мы учились, так и живем по сей день.

Когда Сергей Иванович узнавал, что мы были замечены где-то за пределами академии на работе, он всегда нас ругал. Потом, когда мы стали шоу-менеджерами и арт-директорами лучших клубов и ресторанов города, говорил, что мы поделили город на сектора, заполонили все, и снова ругал. А потом тихонько так кому-то говорил, что у него студенты – самые лучшие, гордился и хвастался теми, кого воспитал (правда, Сергей Иванович?) Но это только так говорят, мы-то сами не слышали.

Урок четвертый:

«Сегодня я не знаю, но завтра...»

На парах у С.И.Гордеева мы всегда находились в напряжении, нам каждый день, каждый час задавали вопросы: «А вы знаете, кто такой... (фамилии актеров, режиссеров, художников, названия театров, авторов пьес и книг и т.д.)» И все, если ты не знаешь – тебе стыдно, неудобно, глаза в пол. Но!

УЧИТЕЛЮ, ПЕРЕД ІМЕНЕМ ТВОЇМ...

На следующий день мы приходили и рассказывали, кто же это и почему мы о нем должны знать. Так нас втянули в игру «хочу все знать». Сначала в шутку, а потом уже всерьез мы делились новыми книгами, дрались за них на балке, старались удивить всех своими знаниями. Выделяться у нас было важно, и каждый стремился становиться лучше. В нас воспитали (в хорошем смысле) конкуренцию умов, нас приучили «выпендриваться» друг перед другом, а мы, в свою очередь, научились шутить об этом, но не переставали познавать что-то новое, смотреть, читать, обмениваться информацией. У каждого студента были свои интересы, что способствовало многогранности развития курса в целом.

«Не стыдно не знать, стыдно не хотеть знать». Студенчество – это было время активной эволюции. Практически каждый день мы пробовали что-то, чего никогда раньше не делали. Все время присутствовало ощущение первооткрывателя. Жизнь строилась исключительно по принципу «здесь и сейчас». Поэтому багаж знаний, полученный за пять лет, превзошел ожидания каждого из выпускников.

Урок пятый:

“Ах, зачем эта ночь так была хороша...”

Несмотря на то, что мы практически жили в академии, времени все равно не хватало. Мы что-то доделывали в последнюю ночь, но доделывали обязательно, чтобы не подвести. И мы не подводили! Сегодня этот принцип остался у каждого из нас, и если кто и берется за дело, то точно доводит его до конца – можете быть уверены, потому что нас так учили! Однажды к нам пришел Сергей Иванович и сказал: «Ребята, вы ставите спектакль «Зачарована Десна», я хочу видеть его через неделю», – и ушел. Ранее на занятиях у любимой Тамары Михайловны Прокопенко по сценречи мы читали монологи из Довженко, но о спектакле даже и не думали. Тогда Сергей Иванович подкинул нам видео из лучшего московского вуза, вдохновил на приемы и решения. Мы сидели в аудитории день и ночь без выходных. Через две недели был первый вариант постановки, а спустя всего месяц появился на свет наш любимый спектакль «Зачарована Десна» по киноповести А.Довженко. Премьера состоялась 7 апреля 2006 года в Учебном театре, а потом мы играли его на Бурсацком спуске, в Доме актера, на фестивалях в Харькове и Полтаве, а в Евпатории мы взяли за него Гран-при фестиваля «Золотой ключик». В целом, мы играли этот спектакль около 15 раз, и каждый раз он звучал по-новому. Финальным аккордом спектакля стала поездка на фестиваль «Боспорские Агоны». Это был подарок судьбы, когда, будучи уже выпускниками, мы собрались в поселке Береговое, чтобы сыграть его еще раз. Каждый из нас благодарен Сергею Ивановичу за подаренную возможность быть вместе, играть любимый спектакль, съездить на море, побывать среди лучших театральных деятелей, посмотреть достойные фестивальные работы, пообщаться с актрисой Ириной Алферовой на мастер-классе и просто почувствовать себя вновь студентами, будучи уже дипломированными специалистами. Это дорогого стоит!

Урок шестой:

“Уста клялись, но ум не связан клятвой”

Конечно, как и все нормальные студенты, мы иногда прогуливали и не выполняли задания, за что «получали». Конечно, не всегда отношения с нашими педагогами были радужными, но кто-то же должен был «выправить нам мозги»! Однажды ребята убежали на работу – на корпоратив к Юре Рыбалко (он же – выпускник Сергея Ивановича) – и сорвали репетицию. Думаю, не нужно объяснять, как был недоволен Сергей Иванович. Ребята были названы предателями! И, видимо, заслу-

женно. Когда они вернулись и просили прощения – на глазах были слезы. Возможно, это было актерское мастерство и в чем-то шутка, но ведь все мы знаем, что в каждой шутке есть лишь доля шутки. Вот так, наше студенчество трогало до слез. А наша дружба продолжает это делать и сегодня! Видимо, так сошлись звезды, что нам повезло встретиться всем в нужном месте в нужное время. Как говорит Сергей Иванович: «Его Величество Случай!»

Урок седьмой:

“Научить нельзя, можно научиться”.

Для нас это было время «невозможное возможно», когда методом проб и ошибок мы постигали новое, учились и не стояли на месте! В нашей практике были такие странные вещи, как экспериментальный театр «ВахАндр», который с постановкой «Вешалка» тайно гастролировал на первом курсе по площадкам Харькова. У нас были совершенно абсурдные зачины перед парами, мы прятались с баяном в шкаф, обматывались новогодней гирляндой в марте, устраивали тренировки по карате с упражнением «Фунь», к нам приходила «белочка», открывался филиал психушки и многое другое. А однажды на день рождения Сергею Ивановичу мы устроили квест по лабиринту из ширм в семерке, заставляя профессора надевать костюмы и головные уборы, отвечать на вопросы и телефонные звонки, и надо отдать ему должное – он всегда нам подыгрывал! Просто это профессия такая сложная – режиссер-педагог, где надо всегда уметь подыграть, а мы и не замечали, как умело была отрежиссирована наша жизнь в искусстве.

А ведь и по сей день осталась музыка из постановок, которая догоняет, фразы из спектаклей, которые сами просятся на язык, афоризмы педагогов. Это наше богатство, которое не измерить на вес, не пощупать руками, не купить за деньги. Это наш опыт и воспоминания, которыми мы с радостью с Вами поделились!

**Елена Логвинова (Бувалец),
выпускница ХДАК 2009 года**

ОБЛИЧЧЯ СЕКЦІЇ «Українська та світова література й мовознавство»

ВІД РЕДАКЦІЇ. У роботі секції «Українська та світова література й мовознавство» в межах усеукраїнської науково-теоретичної конференції молодих учених «Культура та інформаційне суспільство ХХІ ст.» цього року взяли участь переважно студенти нашої академії, зокрема факультету культурології. Усі доповідачі підготували надзвичайно цікаві та інформативні літературознавчі наукові матеріали, що відзначалися високим фаховим рівнем і емоційним забарвленням. До речі, емоції доповідачів свідчили про те, що вони дійсно були зацікавлені предметом свого дослідження й зуміли зацікавити інших. А слухачка аудиторія, небайдужа до мистецтва слова, відкрила для себе чимало нових імен письменників українського й західноєвропейського літературного простору і, безсумнівно, зацікавилася їхньою манерою письма. Детальніше про обличчя секції звітує співробітник редакційно-видавничого відділу Інна Костянтинівна Без'язична.

На секції виступили 6 доповідачів із 7 заявлених. Перша доповідь Бойка С. В. була присвячена аналізу твору **Тані Малярчук «Згори вниз: книга страхів»**. Необхідно відзначити публіцистичний стиль студента-науковця, котрий сподобався слухачам, а до недоліків виступу можна віднести російську мову викладу доповіді, яку лише «прикрашали» цитати українською (що є мовою оригіналу твору!). Відсутність україномовного перекладу пов'язуємо з утратою шарму авторського стилю, що могло негативно позначитися на сприйнятті тез.

Наступним виступив Данець Д. С. із доповіддю **«Дух бойця: Стивен Хокінг і Фернандо Ріксен»**. Означена тема боротьби з недугами та незламного людського духу, жаги до життя попри хворобу знайшла відгук серед слухачів і спричинила активне обговорення. Крім того, Стивен Гокінг був дуже відомою особистістю: мабуть, серед присутніх не було людини, котра не чула про нього та його мужню боротьбу за життя. Свідченням цього є те, що у світі С. Гокінга знають передусім як видатного вченого, котрий зробив чимало відкриттів, й автора книги **«Коротка історія часу»**, а не як хвору людину. Колишній спортсмен Фернандо Ріксен – менш відома особистість, проте він гідно бореться з хворобою і, як сам зазначає, хоче прожити довше за С. Гокінга. Під час обговорення слухачі поставили доповідачеві кілька запитань, зокрема про те, як зрозуміти, чи є тебе дух бійця та що це взагалі таке. Із цього приводу голова секції Куриленко І. А. слушно зауважила, що люди, котрі знають про те, що в них діагностовано рак, і живуть із цією хворобою ще 5, 10, 15 років, уже гідні поваги, без сумніву, це ті, хто має людський дух боротьби й жаги до життя.

Глибокий науковий аналіз і присутні висновки вирізняли доповідь Дробот Ю. В. **«Роман-предупреждение: от Джорджа Оруелла к Харуки Мураками»**: ішлося про те, як людині жити у світі, де за тобою постійно хтось спостерігає, а твоє існування позначене страхом. Як же захиститися від цього? Виявилось, що одним із засобів може бути кохання.

Із цікавою доповіддю виступила Маруєва В. М. – **«Пророчество Исайи «На сторожевой башне» Боба Дилана»**, у якій ішлося про музиканта Боба Дилана, котрий, за визначенням автора, у молодості був «разгильдяем», чимало всього спробував у житті, проте одного разу потрапив в аварію, втратив пам'ять, у зв'язку із чим звернувся до Біблії, з часом почав використовувати біблійні образи в текстах власних пісень, насичувати біблійними мотивами

свою творчість і зрештою написав книгу. Тут доречно відзначити цитати: «Смелый убивает мечом, а трус – поцелуем», «Ты никогда не потеряешь то, чего не имеешь». Доповідь також спричинила активне обговорення, зокрема аудиторія поставила запитання стосовно того, чому Оля Бузова, котра теж багато чого робить і пише, на відміну від Боба Дилана, досі не є лауреатом Нобелівської премії. На що науковий консультант Мітіна Л. С. відповіла анекдотом: «Приїжджає чоловік до міста, бачить там пам'ятник і питає: «Кому пам'ятник? Тургеневу І. С.?». Йому відповідають: «Ні, Толстому». А він каже: «Дивно: «Муму» написав Тургенев, а пам'ятник поставили Толстому». Виявилось, що не всі присутні знайомі з літературним доробком Боба Дилана та його внеском у світову літературу, тому необхідно поглиблювати знання з творчості зарубіжних авторів, а телебаченням транслювати щось посутніше, ніж «Будинок-2» і принаймні побіжно ознайомлювати телеглядачів із творчістю нобелівських лауреатів.

Після обговорення захворювань і нехлюйства перейшли до високого – краси душі та тіла на прикладі **«Будинку янголів» П. Брюкнера та «Портрета Доріана Грея» О. Уайльда**. Загалом доповідь Листопада А. А. була цікавою та змістовною, проте дещо завеликою (зважаючи на відведений час) видалася її теоретична частина й надто стислими зроблені висновки.

Завершував роботу секції Галушко І. С. із доповіддю **«Понятие долга и чести в пространстве поэмы Гомера «Илиада»»**. Крім змістовності дослідження, необхідно відзначити гарне почуття гумору оратора, яке викликало похвалу в залі та спричинило активне обговорення серед аудиторії. На жаль, не на всі запитання доповідач зміг дати ґрунтовні відповіді, проте, як зауважили слухачі, він був єдиним, хто розповідав текст, а не читав з аркуша. Це свідчить про гарне розуміння обраної теми та є безсумнівною перевагою усного виступу, оскільки дозволяє краще тримати увагу та взаємодіяти з публікою.

Після виголошення всіх доповідей необхідно було обрати три найліпші, щоб нагородити молодих науковців. Голова секції Куриленко І. А. запропонувала піти демократичним шляхом і обрати переможців закритим голосуванням із зазначенням імен доповідачів на аркушах. Участь усіх присутніх у виборі найкращих доповідей – позитивний момент у роботі секції, хоча він пов'язаний із суб'єктивним сприйняттям праць. У голосуванні перемогли Бойко С., Данець Д., Галушко І. Зауважимо, що стиль викладу всіх науковців був легким, а самі доповідачі вирізнялися гарним почуттям гумору й певними навиками ораторського мистецтва, були здатні зацікавити аудиторію, хоча не всі доповіді позначені глибиною наукового аналізу.

Загалом роботу секції оцінюємо позитивно. До нових творів!

Подяка за професіоналізм

Усім відомо, що бібліотека (в перекладі з грецької βιβλίον — «книжка» і θήκη — «сховище», «скриня») — культурно-освітній заклад, що здійснює збирання друкованих і рукописних матеріалів, проводить їх опрацювання й відображення в каталогах, організовує відповідне їх зберігання і обслуговування читачів. І якщо в зміст цього слова вкласти ще й часточку доброї душі, то книги з любов'ю віддадуть усі свої премудрості людям і відкриють нові обрії для мрій та польоту фантазії. Саме тому, працюючи в бібліотеці, я кладу в неї свою душу.

Моя бібліотека є структурним підрозділом військової частини 3005 Національної гвардії України. Військова частина — це осередок воїнів, хоробрих і мужніх захисників нашої Батьківщини, наших родин. Але кожній людині, якою б вона не була хороброю і мужньою, хочеться затишку, любові й розуміння. Наша бібліотека для молодих захисників Вітчизни є справжнім островцем родинного затишку та доброти.

Бібліотека військової частини — це особливе місце. Наша читальна зала прикрашена вишитими рушниками, серветками, великими ростовими квітами та композиціями, виготовленими власноруч, що й створює родинний затишок та домашнє тепло.

У клубі частини (до якого належить і бібліотека) відбувається безліч заходів, таких як: концерти до визначних дат та вшанування наших героїв, лекції, творчі вечори. Під час екскурсій, які проводяться для нашого підростаючого покоління, ми обов'язково показуємо кімнату-музей частини. Адже нашій частині є чим пишатися, бо шлях її звитяг пролягає, без малого, у сто років, і вона завжди стоїть на захисті держави й законності. Багато пройдено доріг і пережито подій нашими військовослужбовцями, й завжди з ними була книга та добре слово.

Навіть у такій маленькій книгозбірні багато роботи

для бібліотекаря: приймання та опрацювання видань, відображення їх у каталогах, організація зберігання, обслуговування читачів-військовослужбовців і членів їх родин, створення бібліографічних списків літератури з військової справи та художніх видань, написання сценаріїв, проведення концертів, лекцій, організація виставок та багато іншого. Для цього потрібні відповідні професійні знання, вміння та навички.

Я щиро вдячна, що саме це мені надає моя **alma mater** — **Харківська державна академія культури**. Бо знання з філософії, психології, соціології, політології, з дисциплін профспрямування, менеджменту та логістики в книжковій справі, а особливо — з літературного редагування й стилістики, роблять мене професіоналом своєї справи. Я вдячна всім викладачам Академії, що відкрили мені цей чудовий світ знань, які я застосовую у своїй професійній діяльності в такій особливій бібліотеці, як бібліотека військової частини.

Харківська державна академія культури — як широка й глибока ріка знань, де кожна краплинка — це мудре слово. І всякий спраглий до знань може зачерпнути долоньками цю кришталеву воду мудрих слів і напитися, і пізнати ІСТИНУ. **Віват Академія!**

Л. А. Саютина (IV курс, з/в, ф-т СК)

СТРУКТУРНІ ПІДРОЗДІЛИ

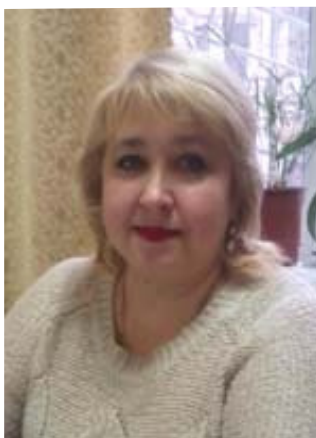
Хто піклується про наш комфорт?

Можливо, не всі студенти Академії знають, хто забезпечує чистоту й порядок у корпусах, гуртожитках, хто дбає про нашу безпеку. Цими питаннями займається адміністративно-господарчий відділ, який, безумовно, є одним із найважливіших структурних підрозділів ХДАК.

Очолує та пильно слідкує за порядком виконання обов'язків господарського відділу проректор Марина Віталіївна Скрицька, яка й розповіла нам про діяльність підрозділу та основні завдання, котрі старанно виконують усі його працівники.

По-перше, адміністративно-господарський відділ, без сумніву, піклується про комфорт та безпечність праці й навчання в стінах Академії. Його працівники дбають про чистоту й порядок, якість надання господарських послуг, благоустрій територій, матеріально-технічне забезпечення освітнього процесу, організовують безперервну роботу всіх інженерних мереж у корпусах та гуртожитках.

У відділі працює більше 60 осіб, серед яких 6 основних інженерно-технічних фахівців, коменданти, вахтери, електрики, сантехніки, прибиральники. Ці люди

дуже відповідально ставляться до виконання своїх обов'язків і роблять усе, аби освітній процес відбувався в комфортних умовах.

Адміністративно-господарчий відділ також постійно працює над розв'язанням досить складних і відповідальних завдань — економне витрачання енергоносіїв, контроль безпеки життєдіяльності працівників і студентів, утримання в належному стані території та приміщень (навчальних корпусів та гуртожитків Академії). Одним з найважливіших завдань відділу є вчасне укладання договорів щодо матеріально-технічного забезпечення вишу (водопостачання, електропостачання, опалення тощо).

Отже, працівники адміністративно-господарчого відділу ХДАК — це саме ті люди, які постійно дбають про наш комфорт. Саме їм ми щиро дякуємо за нелегку щоденну працю, про яку, на жаль, не всі пам'ятають у вирі щоденних освітніх, мистецьких та культурних подій.

Ілона Єрмакова, 4 курс, ф-т СК

Освіта протягом життя

Можливо, для когось це буде новиною, але Академія культури проводить освітню діяльність не лише зі студентами. Потребу в збагаченні знань мають майбутні студенти — абітурієнти й люди, котрі, здавалося б, уже професійно відбулися — викладачі, фахівці із соціальних комунікацій, бібліотекарі. Саме цими проблемами опікується Центр безперервної освіти ХДАК, який було створено 1990 року. Нині цей структурний підрозділ веде активну діяльність за декількома напрямками.

По-перше, Центр організує професійно-орієнтаційну роботу, зокрема Дні відкритих дверей, під час проведення яких подається інформація про особливості вступної кампанії, відбуваються зустрічі з деканами та завідувачами кафедр, які презентують свої спеціальності, пояснюють специфіку складання вступних випробувань, відкривають перспективи працевлаштування. Крім того, як у стінах Академії, так і в школах чи інших закладах освіти, проводяться виїзні заходи, спрямовані на поширення інформації про ХДАК. Наприклад, щороку Академія бере активну участь у «Ярмарку вишів», розраховану на абітурієнтів нашого міста та області. На якому представлені всі заклади вищої освіти Харкова. Центр також дбає про виготовлення рекламної продукції, зокрема брошури «Шановний абітурієнте!», що містять інформацію про всі факультети та спеціальності, різноманітних афіш, буклетів, календарів тощо. Оскільки Академія — освітній заклад культурно-мистецького спрямування, тут часто відбуваються заходи творчого характеру: концерти, вистави, конкурси, фестивалі, круглі столи, презентації, квести. Задля популяризації Академії серед абітурієнтів до участі в них запрошують школярів, що, вочевидь, є слушним, адже школярам не цікаво прийти і почути «суху» інформацію, яка є на сайті, значно краще стати безпосередніми учасниками небуденних подій. Саме завдяки таким заходам Центру безперервної освіти вдається залучати учнів загальноосвітніх шкіл до творчого життя Академії та відкривати привабливість вступу. Це — найкраща реклама нашого вишу.

Другим напрямом роботи Центру є проведення підготовчих курсів, що користуються значним попитом серед учнівської молоді. Так, 2017 року на підготовчі курси ХДАК зараховано 44 слухачі, котрі готуються до вступу за спеціальностями «Аудіовізуальне мистецтво та виробництво», «Хореографія» та «Сценічне мистецтво». Слухачі підготовчих курсів зазвичай пов'язують власне майбутнє з навчанням у ХДАК. Центр безперервної освіти також бере активну участь у роботі приймальної комісії: стежить за складанням документації, регламентом проведення вступних випробувань. Головне завдання Центру — створення належних умов для успішної вступної кампанії.

Справжньою гордістю Центру безперервної освіти є третій напрям діяльності, а саме курси підвищення кваліфікації. Протягом останніх років більше ніж 200 бібліотечних фахівців пройшли ці курси. Вони із глибокою вдячністю згадують про своє навчання. Одна зі слухачок (Людмила Пивунова, бібліограф I категорії бібліотеки НТУ «ХПІ») навіть написала вірш-подяку Центру:

Через багато років забуття
Студентські виникли в нас почуття.
Прийшли до академії ми знов,
Щоб показати до знання любов.
Ми віддані професії завжди,
Тому ми з «ХПІ» прийшли сюди.
Тут радо нас зустріли рідні стіни,
На нас завжди чекають професійні зміни.
Готові вчитися впродовж життя,
Оновлюємо професійні поняття,
Щоб вносити в роботу креатив,
Задовольняти всі потреби читачів.
Бібліотека «ХПІ» — мобільно-креативна,
У нашому житті — суспільно-позитивна.
Вирішуємо тут складні завдання,
Щоб дати відповідь на всі питання.
Бібліотека — то рушійна сила змін,
Для молоді — носій інформаційних перемін.
Вона дивує, надихає,
Можливості новітні відкриває.
Ми намагаємось тим запитам відповідати,
В студентському житті належне місце посідати.
Тому до академії прийшли,
Розраду й професійний порятунок тут знайшли.
Ми вдячні фахівцям, викладачам,
Що так підвищили кваліфікацію Ви нам.
Знання ці прагнем втілити в життя,
Задля прийдешніх поколінь та майбуття.

Четвертим напрямом роботи Центру є організаційне та інформаційне забезпечення стажування науково-педагогічних працівників ХДАК та інших закладів вищої освіти, з якими укладено договори про спільну діяльність. Сьогодні Центр співпрацює на договірній основі з 40 вишами Харкова: відбувається обмін викладачами з метою стажування. Ця діяльність сприяє обміну досвідом, створює умови для плідних творчих та наукових зв'язків. Варто зазначити, що серед закладів-партнерів такі виші: НТУ «Харківський політехнічний інститут», Національний фармацевтичний університет, Харківський національний університет ім. В. Н. Каразіна, Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого та багато інших. Значні перспективи має співпраця Центру з університетами інших міст України, яких нині п'ять. Як показує практика, у кожному виші існує унікальний досвід фахової діяльності, який варто поширювати серед колег всією Україною. Об'єднання наукової думки, що відбувається внаслідок обміну викладачами, має важливе значення для розвитку сучасної науки й освіти.

Отже, можна стверджувати, що діяльність Центру безперервної освіти є дуже важливою. Можливо, через багато років ми знов переступимо поріг Академії культури, щоб оновити свої професійні знання на курсах підвищення кваліфікації, а Центр радо привітає нас у стінах нашої alma mater.

Аліна База,
4 курс («Книгознавство», денна форма навчання)

Весняний студентський бал – 2018

У кінці квітня пройшов перший міський весняний студентський бал, організаторами якого були Молодіжна організація ХНЕУ ім. С. Кузнеця та комісія по взаємодії зі студентськими та учнівськими самоуправліннями. У заході взяли участь 70 пар, 140 учасників, 7 вищих навчальних закладів, зокрема Харківська державна академія культури.

Казковий вечір проходив у Fabrika Place. Не зважаючи на те, що далеко не всі хлопці та дівчата професійно займалися танцями, спостерігати за вальсуючими парами було приємно й цікаво. Розкішні довгі сукні, які підкреслювали витончені фігури конкурсанток та їх граціозні рухи, елегантні костюми-смокінги, які додавали кавалерам впевненості в собі й демонстрували їх силу в кожному русі, повільна музика й вибухові емоції – усе було в цей незабутній святковий вечір.

Зал із захопленням дивився на кожен представлений учасниками номер. Так, третє місце посіла пара з НЮУ ім. Ярослава Мудрого – Олександр Хабоші та Сабіна Шеремет; друге місце вибороли представники ХДАК – Христина Шостакова та Юрій Марченко; пара з ХНЕУ ім. С. Кузнеця – Коновалова Богдана і Бруснік Вероніка – посіла перше місце; а почесний титул КОРОЛЯ І КОРОЛЕВИ балу-2018 отримала пара ХНУ ім. В. Н. Каразіна – Владислав Сядристий і Анастасія Соломаха.

Тож репетиції вчорами й на вихідних не пройшли дарма. Усі гості, присутні в залі, та учасники отримали море задоволення.

*Владміра Кузьменко,
2 курс ф-ту культурології*

КОНЦЕРТИ, ФЕСТИВАЛІ...

Вечір вокальної музики

24 квітня у великій актовій залі головного корпусу ХДАК відбувся звітний концерт студентів 1-4 курсів кафедри хорознавства та хорового диригування факультету музичного мистецтва класу народного артиста України, професора, соліста Харківського академічного театру опери та балету **Костянтина Григоровича Шаші**.

Молоді вокалісти подарували глядачам гарний настрій і море позитивних вражень та емоцій. Які тільки музичні твори не звучали зі сцени: пісні та романси відомих композиторів (Л.Бетховена й С.Рохманінова), арії з опер, зокрема арія Карася з опери С.Гулака-Артемовського «Запорожець за Дунаєм», народні пісні тощо. Усі виконавці показали себе багатогранними артистами. Кожний вокальний номер був не тільки на високому рівні технічно виконаний, а й влучно переданий емоційно: на сцені розгорталася справжнє театральне дійство, кожна пісня знайшла свій відгук у серцях глядачів.

Родзинкою концерту став фінальний номер – неаполітанська пісня «Funiculi, funicula» композитора Л.Денца, – що є візитною карткою концертів К.Г.Шаші. Ця композиція прозвучала у спільному виконанні Маестро та його вихованців, яким із гучними оплесками і численними вигуками «браво» підспівував увесь зал.

Зі слів присутніх гостей концерту можна зробити висновок, що робота, зроблена протягом року, не пройшла даремно: студенти, які співають уже не перший рік, вокально дуже виростили й вдосконалили свою професійну майстерність, «новачки» також не «не пасли задніх», демонструючи свій творчий потенціал.

*Дар'я Калач,
студентка 2 курсу ф-ту музичного мистецтва*

СПОРТ – це МИСТЕЦТВО

Хтось займається спортом по-аматорськи, а хтось – професійно. Комусь до вподоби сноуборд, комусь – художня гімнастика, а хтось полюбає шахи й шашки. Для нас, акторів, спорт – це справжнє мистецтво, за допомогою якого можна не тільки зберегти власне здоров'я, а й досягнути нових творчих вершин, отримати величезний заряд позитиву й нових емоцій. Так, не маючи спеціальної фізичної підготовки, ми можемо з легкістю виконати будь-які трюки на сцені, скласти всі спортивні нормативи на 5+ і навіть виграти турнір із волейболу, що відбувся 18 квітня в головному корпусі ХДАК. Тож, коротко про це, як кажуть, з перших вуст.

На старті були студенти 4-х факультетів: театального мистецтва, управління та бізнесу, соціальних комунікацій та культурології. Гра обіцяла бути цікавою та гарячою: адже на спортивному майданчику зібралися дуже сильні й спритні суперники. Команди грали по черзі одна з одною. Напружена атмосфера боротьби за перемогу тривала десь години дві. Перекинути м'яч через сітку на половину суперника так, щоб той не зміг би повернути його, – не так уже й легко. Судді уважно спостерігали за шаленим «поєдинком». І лише остання подача вирішила фінал цієї гри. Кращими з кращих стали команди театального факультету (1 місце) й управління та бізнесу (2 місце), які показали неперевершений результат і до останнього тримали в очікуванні всю глядацьку аудиторію.

*Євген Чалюк,
студент 2 курсу факультету ТМ*

КОНЦЕРТИ, ФЕСТИВАЛИ...

Ансамбль «La musica vive» – нова зірка Академії культури

Нещодавно в стінах Академії культури сформувався вокальний ансамбль «La musica vive» (що в перекладі з італійської означає «Музика – це життя»). До складу новоствореного колективу входять шестеро студентів із відділу хорового диригування, які, підібравши репертуар із різножанрових сучасних пісень, вирішили заявити про себе за межами рідного вишу. Дебютний виступ на великій сцені відбувся завдяки Міжнародному конкурсу-фестивалю «Весняний калейдоскоп талантів». Численна кількість учасників з інших міст та суворе журі не злякало молодих виконавців. Усі були дуже схвилювані, адже це був відповідальний «пробний» рекламний «хід» на музичному олімпі. Утім, незважаючи на внутрішні хвилювання, щоденні репетиції та впевненість у собі допомогли конкурсантам здобути перемогу й посісти перше місце в номінації «Академічний вокал». Після такого вдалого дебюту ансамбль, сповнений натхнення, буде й надалі розвивати свою творчу діяльність і, безсумнівно, здобуде ще не одну перемогу.

*Людмила Маслова,
студентка 2 курсу ф-ту музичного мистецтва*

НЕ БІЙТЕСЯ СТАВИТИ МЕТУ: МІЙ ДОСВІД ПОШУКУ РОБОТИ

Мій кар'єрний шлях почався в стінах компаній груп «Factor» наприкінці вересня минулого року. Ідея знайти собі гідне місце праці з офіційним працевлаштуванням спала мені на думку на початку 4 курсу, коли я серйозно почала замислюватися над своїм майбутнім. Адже 4 курс для студента є певною фінішною прямою, перш ніж він увійде повною мірою у доросле життя.

Своє резюме я склала трьома мовами: англійською, французькою та українською. Основною метою з працевлаштування була посада секретаря-перекладача. Звісно, виникало багато сумнівів щодо того, що якась солідна компанія з відомим ім'ям погодиться взяти мене в лави своїх співробітників, але, як говорять в народі, «надія помирає останньою». Більше місяця я ходила в різні компанії на співбесіди. Основною причиною відмови роботодавців були два фактори: відсутній досвід роботи, а також те, що я була студенткою. Деякі посади та умови праці не влаштовували й мене, тому мені доводилося відмовлятися від певних запропонованих вакансій.

Одного разу телефоном я отримала чергове запрошення на співбесіду. Це була типографія «Фактор-Друк»: вони шукали співробітника, гідного посісти місце секретаря генерального директора.

Наступного дня я прийшла в головний офіс компанії груп «Factor». Дизайн головного офісу мені чимось нагадав маленький замок з якоїсь дитячої казки. І дійсно, всередині будівлі відбувалося щось надзвичайне: в ній творилася книга. У холі я помітила цілу «алею слави» сучасних письменників, що співпрацюють з компанією, різноманітні нагороди. У той момент я відчувала всю велич справи. Там, у головному офісі, відбулася перша частина моєї співбесіди з секретарем президента компанії.

Я була здивована, коли наступного дня мені зателефонували та повідомили про те, що я пройшла перший етап співбесіди й тепер мені потрібно прийти на співбесіду з моїм безпосереднім керівником – головним директором типографії «Фактор-Друк» – Шаповал О.С. Того ж дня мені зателефонували з іншої відомої компанії та повідомили про те, що я успішно пройшла співбесіду на посаду секретаря-референта. Але, незважаючи на це, я вирішила піти на другий етап співбесіди в компанії «Фактор-Друк». Адже ця компанія була дуже близькою мені за спеціальністю й дозволяла на практиці реалізувати знання, отримані в стінах рідної Харківської державної академії культури.

Співбесіда проходила в двомовному режимі. Спочатку ми обговорювали певні питання, що цікавили керівника українською мовою, а згодом перейшли на англійську. За два дні мені зателефонувала менеджер із підбору персоналу в компанії «Фактор-Друк» і повідомила новину, що я прийнята до лав їхніх співробітників. У той момент переді мною постав складний вибір між типографією «Фактор-Друк», що забезпечувала 70% поліграфічного ринку України, та компанією «ХАДО», що посідала провідне місце серед виробників машинних мастил та спонсорувала більшість автомобільних змагань в Україні та поза її межами. Обидві компанії мали впливову репутацію на ринку споживачів і були мені цікаві як місця, де я змогла б себе реалізувати. Ураховавши всі «за» і «проти», я зупинила свій вибір на типографії.

Перші місяці були дуже складними в адаптації. По-

перше, багато співробітників не сприймали мене серйозно через мій вік, а деякі навіть вважали, що отримати подібну посаду без досвіду роботи можна лише за допомогою впливових батьків або родичів. По-друге, в мене не було досвіду роботи на посаді секретаря, тому деякі речі давалися складно, багато чого доводилося робити вперше. Особливо мене лякала робота з наказами та розпорядженнями, вхідною кореспонденцією та проведенням нарад. Було дуже складно, але попри все я йшла до своєї мети.

Саме завдяки цій роботі я побачила тайнство виготовлення книги. На підприємстві працюють різноманітні друкарські машини, що за рік виготовляють більш ніж 50 мільйонів книг, 300 мільйонів газет та 100 мільйонів журналів.

Якщо ви потрапите в будівлю типографії, то перше, що ви помітите біля ресепшену, буде друкарська машина «Romayer». Компанія зберігає її як пам'ятку історії, адже на ній було випущено перший екземпляр журналу «Бухгалтерские известия».

Саме ця машина дала поштовх для подальшого розвитку компанії. Побувавши у виробничих цехах підприємства, я була вражена потужністю машин, тим, як вони працювали та якою злагодженою була їх робота.

Особливо фантастично, що я стала однією з тих, хто дізнається всі новини раніше, ніж інші люди в місті. Щоранку до приймальні приносять свіжонадруковані примірники газет та журналів, ще до того, як вони потраплять на прилавки різноманітних магазинів та кіосків. Але, на жаль, я не можу передати сповна того відчуття, коли береш до рук щойно надруковану книгу.

Завдяки своїй роботі я отримала можливість побувати на багатьох видавництвах Харківщини, з якими співпрацює наша компанія, зокрема, у видавництвах «Віват» та «Клуб сімейного дозвілля». Саме там я побачила роботу над авторськими рукописами, усвідомила специфіку співпраці авторів із редакторами. Було дуже цікаво спостерігати за подібною співпрацею, адже в академії на лекціях ми дуже багато чули про подібні явища й теоретично розглядали їх. Спостерігати за видавничим процесом мені було дозволено лише з дозволу генерального директора видавництва «Віват» Ю.Б. Орлової, за що я їй дуже вдячна. Саме розмова з цією людиною надихнула мене на те, що я не повинна покидати свого навчання: потрібно розвиватися в книговидавничій галузі.

Хочу порадити студентам рідної академії: не бійтеся робити перші кроки в доросле життя. Вірте в себе – і у вас обов'язково все вийде. І якщо перед вами зачинили одні двері, то значить десь для вас відкрилися інші. Головне – поставити перед собою чітку мету, тоді вам буде під силу подолати всі перешкоди.

Якщо вас лякає той факт, що у вас немає досвіду роботи в тій чи іншій сфері, все одно шукайте гідне місце праці. Компанії з гучними іменами й солідною репутацією на ринку намагаються самостійно «виращувати» власних спеціалістів і не бояться брати у свої ряди недосвідчених молодих людей. Головне, аби роботодавець помітив вашу жагу до отримання нових знань, набуття досвіду роботи та бажання професійно розвиватися, тоді вас обов'язково помітять та візьмуть у штат. Мій досвід пошуку роботи підтверджує це!

Поліна Тимченко,
студентка IV ф-ту соціальних комунікацій

Сучасні бібліотеки: руйнуємо стереотипи

Сучасне життя неможливо уявити без бібліотек. Кожна людина приходиться до цієї скарбниці знань, щоб отримати необхідну інформацію або «підзарядити» свою душу інтелектуальними багатствами, залишеними нам у спадок. За часи свого існування бібліотеки відігравали важливу роль у розвитку суспільства, виступаючи основним джерелом інформації.

Коли з'явилися електронні пристрої для читання контенту різних форматів, у багатьох прихильників друкованого слова виникла думка, що на існуванні бібліотек і традиційних книжок поставлять крапку. Але ж і з появою телебачення багато хто вважав, що зникнуть театри! Утім, як свідчить час, ні телебачення, ні інтернет не перемогли театр та велике кіно. Тому я вважаю, що і електронна, і друкована книги будуть розвиватися, і кожна з них матиме свого читача. Сподіваюся, що так буде і з бібліотеками: з появою новітніх електронних ресурсів бібліотеки не зникнуть, а будуть органічно поєднувати традиції та новації.

Бурхливий розвиток інформаційних засобів у сучасному бібліотечному просторі зумовлює впровадження практично в усі сфери людського життя новітніх технологій, які спонукають бібліотеки якісно змінювати свою діяльність. Бібліотечним працівникам важливо швидко адаптуватися до тих змін, які відбуваються в глобалізованому світі. Вони просто зобов'язані формувати новий погляд на традиційну роботу книгозбірні: орієнтуватися на мультимедійність, поліфункціональність, інтерактивність.

На жаль, ще за радянських часів у суспільстві було сформовано такі стереотипи щодо бібліотекаря: жіночка похилого віку, у кожущку, з «гулькою» на голові, в окулярах (бо перечитала весь фонд), та ще й чимось незадоволена... Час руйнувати ці стереотипи: сучасний бібліотекар — це креативна, цілеспрямована, високоосвічена, комунікабельна та чуйна людина. Можливо, для когось це стане несподіванкою, але, на мою думку, попит народжує пропозицію: сьогодні в бібліотеках недостатньо лише книжкових виставок та літературних вечорів, потрібно «йти в ногу з часом», відповідати запитам користувачів. Бібліотеки стають не лише осередками знань, а й джерелом надання найсучасніших послуг у сфері соціальних комунікацій. Ні для кого не є таємницею, що імідж кожної бібліотеки створюється її кадрами: зазвичай читачі ідуть «на конкретного бібліотекаря», котрий вислухає, допоможе, порадить. Отже, бібліотеки потребують активних, привітних, творчих працівників.

Міжнародні проекти, програми, гранти, творчі конкурси надихають сучасних бібліотекарів на нові здобутки: вони беруть участь у семінарах, презентаціях, проводять соціокультурні акції й майстер-класи, відвідують курси й медіа-школи. Вважаю, що саме завдяки креативним формам роботи в діяльності бібліотек суспільство, нарешті, змінить своє ставлення до них. Сучасні бібліотеки — це не просто звичайні книгозбірні минулого, у яких завжди мала панувати тиша, — це інформаційно-культурні центри з інноваційними платформами для генерації та реалізації нових ідей.

Переконана, що майбутнє у бібліотек є і залежить воно від фахівців, основними рисами яких є глибокі професійні знання і нестримне прагнення до самоосвіти, самовдосконалення, само-

реалізації творчих здібностей. Отже, раджу сучасній молоді по-іншому поглянути на професію бібліотекаря і віднайти в ній можливість стати успішним в умовах сучасного суспільства, адже, здобувши бібліотечну освіту, ви відчуєте себе впевненим штурманом в океані інформації.

Олена Пасько, бібліотекар бібліотеки-філії №15

**ЦБС Немишлянського району м. Харкова,
студентка 4-го курсу ФСК (заочна форма
навчання)**

**«Бурсацький узвіз»,
газета для студентів
і співробітників ХДАК
Засновник – колектив
Харківської державної
академії культури.
Газета зареєстрована в
Головному управлінні юстиції
у Харківській області.**

**Свідоцтво:
ХК №1520–261 Р
від 12.05.2009 року
Адреса редакції: 61993,
м. Харків, Бурсацький узвіз, 4,
Тел.: 731–32–82; 771–04–30
Тираж – 200 примірників
Видавець – ХДАК**

**Керівник проекту:
Н. М. Кушнарєнко
Головний редактор:
І. А. Куриленко
Редакційна рада:
О. М. Білик, Д. Кабаков,
А. Ковальова Комп'ютерна
верстка та
дизайн Л. С. Чоха**